

„Asi ho utlumily léky. Jak je tobě?“ zadíval se jí pátravě do obličeje.

„Je to o trochu lepší,“ řekla snaživě, ale kruhy pod očima by jí mohly sloužit coby záchranné plavidlo.

S tlumeným cvaknutím doprovázeným zašuměním otvírané láhve povolil zátku a trochu koly odlil mámě do připravené sklenice se lžičkou.

„Bavíš se na tý párty?“

„Docela.“

„Chceš se tam ještě vrátit, vid’?“

Samozřejmě že měl v úmyslu se tam vrátit. Ještě před chvílí neměl nejmenší pochyby. Ne že by byl nadšenec zrovna do karaoke, ale...

„Tak jdi. Jen měj u sebe mobil,“ vybídla ho máma.

Jonáš najednou nevěděl. Vlastně si teď vůbec nebyl jistý, jestli o ten rámus a blikání barevných reflektorů tolik stojí. Do kajuty se vedraly další salvy ohňostrojového řádění. S obří lodí to nic nedělalo. Dál si neochvějně razila cestu temnými vodami, majestátní a povznesená nad všichni barevné hvězdy padající s ohlušujícím rachotem z nebe.

Poplach

Marianu probudil pronikavý zvuk elektrického lodního zvonku. Dva krátké tóny a jeden prodloužený.

„Co je?“ opřela se na lůžku o lokty.

„Asi noční cvičení,“ zívla máma. „Jako tenkrát na Afroditě. Pamatuješ? Tam měli taky horlivýho bezpečáka.“

Siréna vřískla znovu. Jeden, dva, počítala v duchu Mariana. A pak dlouhé zavytí.

„Tohle fakt není evakuační poplach,“ zamumlala a padla zpátky na polštář. „Asi jenom cvičení pro posádku.“

„Ale proč člověka nenechaj vyspat?“ lamentovala máma. „Za ty prachy by si podobný šprťouchlata snad mohli odpustit, no ne? A trénovat si v přístavu.“

Neodpustili si nic. Siréna zakvílela do třetice. A nadechovala se k dalšímu vytí. Mariana si obalila uši polštářem, ale prudké bušení na dveře kajuty se nedalo přeslechnout.

„Paní Jandová. Paní Jandová!“

„Kdo to je?“ posadilo Marianu české volání na posteli.

„Jdu se podívat,“ vzdychla máma, rozsvítila lampičku a hrábla po županu.

Ve dveřích stál blondatý muž ostříhaný na ježka. Velké dioptrické brýle mačkal v ruce tak nervózně, až Mariana čekala, že jim každou chvíli ulomí straničku. Ne-li obě.

„Co se stalo, pane... Fialko... Fialo?“ opravila se honem, jak si vzpomněla na správné jméno.

„Já... já nevím. Ale kluk nám tvrdí, že ten poplašný signál znamená požár na lodi.“

„Dva krátký tóny a jeden dlouhý,“ vysvětloval horlivě kluk, který se prodral mezi tátou a futrem až dovnitř kajuty.

Pinda. Na rozdíl od táty měl brýle spořádaně posazené na nose. A nevypadal tak vyjukaně. Zato byl pořád ještě oblečený do pirátského kostýmu. Mariana usoudila, že si ho určitě nechtěl sundat a šel v něm i spát.

„Jak to víš, Time?“ zmohla se máma na otázku.

Tak Tim, řekla si Mariana. Trojice Čechů se s mámou asi seznámila včera na párty, když ona s Alfou, Betou a Hardym blbli na karaoke. Jonáš se vypařil, ale dobře mu tak.

„Slyšíš, Mariano?“ zacloumala máma zamyšlenou dcerou. „Možná bychom pro jistotu měli jít na palubu.“

„Cítím kouř! Já cítím kouř!“ ozvalo se na chodbičce a Timova matka s děsem v očích vtrhla do jejich kajuty.

Ještě chvíli a budeme tu jako sardinky, napadlo Marianu, vzápětí však musela potlačit úsměv. Ta ženská má modrobíle pruho vaný i pyžamo, nepřehání to náhodou s tím námořnickým stylem?

Její manžel vystrčil mohutný rařafák zpátky na chodbu.

„Já nic necítím.“

„Ty nikdy nic necítíš!“ uřvala ho přezíravě. „Tim říká, že hoří, tak hoří. Musíme se evakuovat!“

Mariana s mámou na sebe pohlédly a očima si sdělily, že kdyby to teď nebylo společensky neúnosné, zafukaly by si významně na čelo. Jenže v tu chvíli už se otvíraly dveře dalších kajut.

„What happened?“

„Was ist passiert?“

„¿Qué ha pasado?“

„Já nevím, co se stalo,“ zakvílel Timův otec nepřirozenou fistulí. „Asi... fire.“

„Fire?“

„Fire!“

Poplašný kód se opět rozezněl. Nastal zmatek. Jeden proud lidí zamířil k úzkému schodišti. Druhý k únikovému východu na opačné straně chodby. Několik zděšených jednotlivců se prodíralo zpět do kajut. Pro záchranné vesty. Pro cennosti z kajutních sejfů.

Hlavně si nezapomeňte svoje zlatý zuby, pomyslela si Mariana kousavě. Jenže i jí se už zmocňoval neklid. Co když přece jenom? Tim s rodiči byl dávno pryč. Zácpa na chodbičce se blížila čtvrtému stupni dopravní průjezdnosti. Jestli mají vypadnout, tak hned.

Mariana se podívala na mámu a bezděčně kývla. Společně otevřely schránku se záchrannými vestami.

„Hlavně ji nenařekuj,“ poznamenala máma důrazně. „Jenom až... kdyby náhodou...“

„Já vím,“ odsekla, jak chtěla mámě zahnat z tváře vznikající obavy. Vzdorem se jí to obvykle dařilo.

„Vezmi si mikinu, na palubě může foukat,“ hlesla máma a sáhla po svetru. „A ponožky.“

Obě si v rychlosti natáhly džíny. Mariana popadla svou brašničku a od dveří se ještě vrátila pro kšiltovku. Fakt tam teď v noci může foukat. Rozhlédla se po poněkud zpřeházené kajutě. Když chtěla sáhnout po vypínači, světlo bliklo a samo jí zhaslo pod rukou. Vzápětí elektřina naskočila, ale lampička opět blikla a zůstala temná.

„Mami?“

Mariana se vrhla k mámě na chodbičce, ale nahmatala cizího člověka.

„Sorry! Mami?!“

„Tady, Marjánko! Lidi se hrozně tlačej. Jsem už skoro u schodů. Počkám u východu na palubu.“

„Dobře!“

Křik lidí sílil. Nadávky, pláč. Tmu úzké chodbičky trhaly záblesky rozsvícených mobilů.

Kruci! Mariana zanářovala, když si uvědomila, že její mobil zůstal ležet na nočním stolku. Vrátit se pro něj ale bylo nemyslitelné.

Konečně chodbu prozářila světla nouzového osvětlení. K uklidnění situace to ale moc nepomohlo. Spíš naopak. Nouzová světla jen potvrzovala podezření, že na lodi opravdu není všechno v pořádku.

Dav Marianou smýkl ke stěně, až zakolísala. Další nápor jí ke zdi chodbičky doslova přišpendlil. Byla sevřená ze všech stran a těžko se jí dýchalo. Popruh záchranné vesty se jí zářval do žaludku. Poprvé v životě pochopila, že lidi se v panice opravdu mohou ušlapat k smrti. Ta myšlenka ji přiměla bojovat. A taky zjištění, že jí dochází vzduch. Vzepřela se dlaněmi o stěnu a vší silou se začala odtlačovat. Marně. Vylekalo ji to.

Víc, než čekala. V pudu sebezáchovy si uvolnila jednu nohu a prudce kopl dozadu. Tlak mírně povolil a mohla se nadechnout.

„Marjánko!“

Mámin hlas byl jako maják. Probíjela se za jeho zvukem. Kopalala, strkala lokty kolem sebe. Neurvale, zuřivě. Jako všichni kolem ní. Tak tohle dělá z lidí strach o život, blesklo jí hlavou.

„Marjánko!“

„Mami!“

Konečně byla na palubě plné vzduchu. Na hrudi ji bolelo, ale měla pocit, že z nejhoršího je venku. Jen najít mámu, a všechno bude v pořádku. Tohle je určitě jen planý poplach. Ne cvičný. Planý! Vysvětlí se to.

Nikdo ale nic nevysvětlil. Posádka zmateně pobíhala sem a tam. Zpočátku se někteří z námořníků v uniformách snažili posílat lidi zpátky do kajut. Prý čekat na pokyny. To tak!

Palubu ozařovaly blikající světlomety. Ale ať se Mariana snažila, jak chtěla, mámu nezahlídla. Volat v tom chaosu stovek lidí, které se hrnuly z kajut, nemělo cenu. Proud těl jí vlekl k evakuační palubě. Takže zase po schodech dolů. Výtahy z bezpečnostních důvodů nejezdily.

„Fire!“ ozval se výkřik.

Kdosi ukazoval k zadní části lodi. Mariana se otočila. Ze tmy těžce zaháněné blikajícím reflektorem se vynořoval hustý černý dým.

„Panebože,“ vydechla. „Ten pinda měl pravdu.“

Z výkřiků kolem pochopila, že snad hoří ve strojovně. Proto ten poplach. A výpadek proudu. Snad už se hasí. Snad dostanou požár brzy pod kontrolu. Tak se to přece říká – dostat požár pod kontrolu. Snad všechno dobře dopadne a budou se

mocť vrátit do kajut. Snad. Zítřa si konečně zajde na ten surfový simulátor. A s Alfou a Betou, Hardym a Jonášem si zahrají volejbal na lodním hřišti, které má nejen sítí potažené stěny, ale i strop. To aby míče nelítaly k delfínům.

Mariana se prudce nadechla, ale do nosu jí vletěl zápach štiplavého kouře. Rozkašlala se.

„Krucí!“

„Go!“ strčil do ní kdosi zezadu.

Jo! Teď není čas na blbosti. Pevně si upnula vestu, do té doby jen tak halabala sepnutou. Dobře že si ji máma vzala taky. Mariana doufala, že máma někde nebloudí a nehledá ji. S jejím smyslem pro orientaci... ale dav jí nedovolí jít jinam, než kde čeká záchřana v podobě člunů.

Ale je vůbec třeba opustit loď? Je nutné spěchat? Vždyť nehoří.

Mariana se zarazila, když si uvědomila momentální absurdnost rčení.

Jenže ono právě hoří...

Evakuace

Jonáš zřovna nesl rodičům novou láhev vody, když se ozvaly první tóny poplašného signálu. Na rozdíl od Mariany ho to pořádně vylekalo. Rozběhl se zpátky ke stevardovi, od kterého si před chvílí bral vodu, ale nic z něj nedostal. Prý se jedná jen o interní signál pro zaměstnance. Všechno je v pořádku a Jonáš si má jít v klidu zase lehnout.

Jenže záhy se ukázalo, že někteří členové posádky si nemyslí, že je všechno v pořádku. Obcházeli kajuty a začali pasažéry vodit na evakuační shromaždiště. Zřvru jen tak pro jistotu. Přerušeni dodávky elektřiny pak mezi cestujícími zafungovalo jako rozbuška strachu.

Jonáš právě mířil ke schůdkům, které vedly do sekce, kde byl s rodiči ubytovaný, když se proti němu vyřítila první vylekaná skupinka. Následovaly další, které vmžiku zhoustly v souvislý proud, kterým se Jonáš už neprodral. Řeka lidí s ním cloumala a unášela ho na evakuační palubu. Nemělo cenu se vzpouzet. Důležité bylo neupadnout, protože nezastavitelný dav by ho mohl ušlapat. A doufat, že to sem mámu s tátou za chvíli vyplaví taky.

V ruce pořád držel velkou plastovou láhev s vodou. Ale s hrůzou si uvědomil, že nemá záchřannou vestu, zůstala v kajutě. Okamžitě si představil, jak bez ustání plave v hlubokém moři, bez možnosti si odpočinout, jak šlape vodu a ruce ztěžklé vyčerpáním mu klesají níž a níž...

„Life jacket,“ zašeptal vyschlým hlasem. „Life jacket!“ podařilo se mu zakřičet.

Nikdo si ho nevšímal. Ale ani on si nevšímal, že zřadeka není jediný, kdo vestu nemá. Asi by ho to v tu chvíli maličko uklid-

nilo. Vědomí, že v tom průšvihů není sám. Takhle jenom vyděšeně třeštil oči do doby, než se před ním zjevil anděl. Stál na vyvýšeném místě, zpod uniformní čepice mu vykukovaly blondaté vlasy a milostiplnými rukama rozdával záchranné vesty. Jonáš ji přijal s vděčností, o jejíž hloubce se mu nikdy předtím ani nesnilo. Láhev s vodou si zastrčil za triko a oblékl si vestu. Zbývalo už jen čekat a úpěnlivě vyhlížet rodiče.

Nestačilo, že na palubě velké luxusní lodi hoří. Ačkoliv celý den panovalo téměř bezvětří, teď vítr jako naschvál zesílil. Ozýval se čím dál hlasitějším hukotem, mlaskavě plácal vlajkami, které zdobily zábradlí u vegetariánské restaurace, a vlnám rozčepýřil hřbety. To všechno by až tak moc nevadilo. Jenže vítr se obul do zlověstného dýmu vycházejícího z lodi už na dvou místech. Nenechal ho stoupat kolmo k obloze, ale honil ho palubami sem a tam, takže vzduch byl minutu od minuty štiplavější.

Pro každého pasažéra sice byla nachystána záchranná vesta, ovšem na respirační roušky nikdo nemyslel. Odevšad se ozývalo kašláním a sípáním. Situace se pomalu stávala neudržitelnou.

Tak co je? Někdo už přece musí něco udělat. Vydat pokyny. Rozhodnout. Hardy byl pořádně nervózní. Nucená nečinnost v okamžiku ohrožení ho neskutečně vytáčela. Díky poloze jejich kajuty se s rodiči a s oběma sestrami ocitl na jednom z evakuačních míst mezi prvními. Tím delší mu teď čekání připadalo.

Rodiče svými těly kryli Alfu a Betu před kouřem, ale marná snaha. Obě dívky si držely před ústy kapesník, oči jim však slzely, jak je nedokázaly držet zavřené. Kdo by to dokázal? Při pocitu, že hrozí nebezpečí, jsou všechny smysly vyburcované do krajnosti. Zavřít oči by znamenalo přijít o jeden z důležitých senzorů.

„Držte se pohromadě!“ křikl Hardy na rodinu a začal se prodírat k zábradlí, které oddělovalo palubu od ochozu se záchrannými čluny. U jednoho z člunů stál námořník v důstojnické uniformě.

„Tak co je?“ zařval Hardy na muže, aniž by si uvědomil, že na něj řve česky.

Muž cosi blekotal do vysílačky a na Hardyho výpad nereagoval. Vtom se znovu ozval poplašný signál palubního zvonku. Osm krátkých tónů, jeden dlouhý. Tohle už je signál k evakuaci. Tentokrát doprovázený i jekotem lodní sirény.

Nasedání do záchranných člunů se neobešlo bez hádek a strkání. Nějaký nedočkavec si s předstihem nafoukl vestu a teď se vzpříčil mezi člunem a zábradlím, čímž na chvíli úplně zablokoval průchod. Dítě vleklo ohromnou plyšovou opici, a když mu ji kdosi chtěl vzít, zuřivě se do opice zakouslo.

„Tady! Sem! Ke mně!“ mával Hardy rukama nad hlavou, aby na sebe upozornil rodiče a sestry.

„Hardy!“ ozvalo se z druhé strany.

Ohlédl se po hlase. Podle kudrnaté záplavy rezatých vlasů poznal Češku z pirátské párty.

„Mariano! Pojd! Musíme do člunu!“

Rychle se k němu prodírala. Jiný proud lidí jí přehradil cestu, ale Hardy k ní napřáhl ruku a prorval ji davem k sobě.

„Dík,“ vydechla. „Neviděls moji mámu?“

„Mámu?“ Hardy se ohlédl po své rodině. Už byli blízko. „Já tvou mámu vůbec neznám.“

„Aha,“ posmutněla, ale vzápětí dodala: „Nevadí. Už je určitě v nějakém člunu. Šla přede mnou.“

Od důstojníka dostali povolení nastoupit do záchranného plavidla. Bylo v něm místo pro třicet lidí. Hardy si zhluboka

oddechl, když zjistil, že celá jeho rodina je pohromadě. Mariana očima sledovala dav. Mámu nikde nebylo vidět. Zato zahlédla Jonáše. Společně s Hardym ho vtáhli do člunu.

„Já nemůžu,“ bránil se. „Musím počkat na rodiče. Potřebuju vědět, že se v pořádku dostanou do bezpečí. Spali v kajutě, když to propuklo. Co když se zatím neprobudili?“

Spíš tušili, než aby slyšeli, co říká.

„Blázníš?“ pokusila se Mariana překřičet řev sirén. „Tehle čurbes by probudil i mrtvého na pitevně.“

„Proč na pitevně?“ zeptala se Alfa udiveně, ale pak mávla rukou. Stejně ji nikdo neslyšel.

Důstojník ukazoval, že v člunu jsou volná poslední tři místa. Jenže dovnitř chtěly desítky lidí. Námořník zatěkal očima a z davu vybral malého kluka s rodiči.

„Thank you,“ hlesl muž s blondatými vlasy ostříhanými na ježka a s velkými dioptrickými brýlemi posazenými na poněkud přerostlém raťafáku.

Jeho žena měla přes pruhované pyžamo přehozený teplý pléd a na nohou sandály zdobené mušličkami. Tima vyzbrojili pláštěnkou a holíčkami. Potil se v tom chudák tak, až se mu orosily brýle.

Seděli na přidělených místech a očima nervózně těkali jeden po druhém. Mariana při pohledu na dvě kompletní české rodiny pocítila závist. Jonáš strach.

„Měl jsem na ně počkat,“ zamumlal spíš sám pro sebe.

To už uslyšeli něčí rozkaz a člun se zhoupł, jak se odlepil od stanoviště a rameno jeřábu ho začalo spouštět na hladinu. Tlumený zvuk motoru ale po několika okamžicích přehlušil ostře skřípavý zvuk, jako by se kov dřel o kov.

Alfa s Betou si zacpaly uši.

Zvuk sílil.

„To není dobré,“ zamumlal Timův otec.

Matka v plédu se nepokojně ošila.

Pocítili prudké trnutí a člun se propadl dolů.

Několik lidí zděšeně vykřiklo.

Mariana se chytla vedle sedícího Jonáše za ruku. Místo mámy. Strašně moc teď potřebovala někoho držet. A někoho se držet.

Propad člun byl zbrzděn náhlým nárazem. Zakomíhal se, jako by se na něco napíchnul. Potom cosi prasklo.

„Co se to děje?“ vyskočil Hardyho otec, ale vzápětí spadl zpátky na místo, jak se dal člun znovu do pohybu.

Pomalou, s drásavým skřípěním, se člun sunul po boku obří lodi do hladově rozšklebených vln.

Velitel jejich člunu, přidělený námořník, cosi volal.

Mariana ho fascinovaně pozorovala. Jeho gesta byla nalé-

havá. Co chce? Nic neslyšela. V uších jí hučelo. Sledovala námořníkovy rty, ale slova z nich nepřečetla.

„Prý musíme ven!“ zacloumal s ní Jonáš. „Slyšíš? Ven! Hned!“

„Dno je proražené!“

„To ne, proboha!“

„Oh my God!“

„Nabíráme vodu!“

„Ven! Všichni ven! Vyskočte!“

„Away!“

„Go!“

Mariana ucítila, že jí pod nohama šplouchá voda. Člun se povážlivě naklonil. Někteří už vyskákali do moře. Jedni předpisově, s nohama překříženými u kotníků a s rukou tisknoucí nos, druzí sebou v panice plácli o hladinu.

„Nejdřív skoč. Teprve potom si nafoukni vestu,“ slyšela mámin hlas.

Ohlédla se. Jasně že máma tu nebyla.

„Nezdržuj a skoč!“ strčil do ní Hardy. „Opatrně sklouzni. A snaž se nenamočit si vlasy.“

Vlasy? Proč si nemá namočit vlasy? Nechápala.

„Tak dělej už!“

Skočila.

První dojem byl šok. Voda byla studenější, než očekávala. Hlavu však udržela jakžtakž nad vodou a prudkým trhnutím šňůry nafoukla vestu. Teprve teď jí docvaklo, proč je důležité nenamočit si vlasy. Hlavou totiž uniká z těla nejvíc tepla. A když je mokrá...

Jonáš se kousek vedle ní zmítal na hladině, vylekaný, zmatený. V jedné ruce třímал láhev s vodou, druhou bezradně ohmatal vestu. Mariana k němu zamířila.

„Kde... jak se to nafukuje?“ volal na ni zoufale.

„Takhle,“ ukázala mu, jak má trhnout šňůrou a jak má zapnout signalizační světlo.

„Dík,“ vydechl plný vděčnosti.

„Tys na tom školení nebyl, co?“

„Naši... naši taky ne,“ hlesl nešťastně. „Vůbec nevím, jak... netuším ani, kde teď jsou.“